

okrajne ceste, o katerih pa danes molčim, za prostor prevažnej borbi za volitve deželnih poslancev. Ko smo v sv. Lenartu slišali preč. g. dra. Šuca o delovanju v dež. zboru, da so Čehi ali češki Nemci s tem največ narodnih pravic, namreč spravo dosegli, ker so se v zbornici preznani poslanci manjšine skujali in so odločno odgovarjali: ako nismo vredni, da se nam kakšna želja izpolni, gremo rajši lahke vesti domov, da deželi in državi stroškov ne prizadevamo. Dragi volilci, dragi narodnjaki! Če se res naši osmerici poslancev v Gradci tudi tako pravica meri, ali ne bomo pri volitvi odločno tirjali, da naj se le tisti gosp. kandidat pusti izvoliti, kateri bode odločno svoje moči za ljudstvo žrtvoval, ne pa da hrepeni biti izvoljen le za svoje koristi in za voljo časti. Za ta nasvet nas bodete pa gospodje kandidatje poprašali, če smo volilci politično dozorjeni ali bomo res trdno in stanovitno tudi tedaj le za tistega glasovali, ki bodo po razpisilu nove in spet nove volitve zaporedoma na volišče potovati potreba? Ali se ne bodo lahkoverni, politično nedozorjeni volilci udali, da izvolijo rajši liberalca nemškutarja, češ, da imam le mir pred temi sitnimi volitvami? Žali Bog, da nam celo hladne krvi ne manjka; tega bi ne smelo biti, kolikor smo tedaj premrzli volilci, toliko so potem hladnejši poslanci in drugači tudi biti ne more. Se ve, da ne; kaj toraj pomagaj, če iskreno narodni poslanec vrešči, n. pr. dajti narodu narodni jezik v c. kr. urade, če se mu pa koj zavrne, da ljudstvo tega ne tirja, ker dopisuje iz večine le nemško itd. Kaj si mora poslanec z najgorečnejšo tirjatvo pomagati za polajšanje pretežke šolske butare ubogega gorskega kočarja od osemletne in celodnevne šolske sile oprostiti, ako krajni šolski svet in občine enoglasno ne zahtevajo tega? Volilci predragi! Storimo si med seboj obljubo, da niti eden ne sme biti brez časnika „Slov. Gosp.“ in za to eden list za volilce ene občine ne zadoštuje, da bomo pazno gledali, kateri se je kaj za naše koristi boril, da bomo vedno znali, komu se naj zaupnica podeli. Naši poslanci pa naj po vsakem zborovanju, vsako leto volilce skličejo in poročajo o svojem delovanju, pa ne še le ob koncu šestega leta, kadar ga sili na to le zna biti novo kandidiranje. J. V.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj, dne 14. maja so Nj. veličanstvo svitli cesar odprli veliko drž. razstavo na Dunaji za gospodarske in obrtnijske otvari. Razstava trpi do dne 15. okt. Ako sodimo po pripravah, bode razstava sijajna — Delegaciji, avstrijska in ogerska, začnete svoje posvetovanje o skupnih drž. stroških v sredo, dne 4. junija. — V drž. zboru je go-

voril v ponedeljek dne 12. maja, posl. M. Vošnjak ter si je „izposodil“ v tem predsednika c. kr. okr. sodnije v Celji. Več prinesemo o tem v svojem času. — Neko razstavo imajo letos tudi v Gradci, toda nemška gospoda ni vzela v odbor, ki jo pripravlja, nobenega Slovenca in se poprek obnaša, kakor da v deželi ni slov. ljudstva, zato pa ni upanja, da bode razstava kaj prida. Nesrečni liberalci! — „Südmark“ se baha, da ima že veliko slov. posestev na ponudbo, vendar pa je volje, vzprejeti še novih ponudb. Ne bode menda take sile. — Mestni zastop v Celovci ni ničesar privolil za spomenik, ki se napravlja nemškemu pesniku R. Hamerlingu v Gradci. Vsled tega pa je ondi huda jeza na Korošce. — Slov. društvo „Straža“ je poslalo slov. drž. poslancem zahvalo za to, da se potezajo možato za slov. Korošce, ki nimajo v drž. zboru svojih poslancev, ampak le nemškutarje. — V Ljubljani je imelo kat. pol. društvo zadnjo nedeljo zbor ter so možje izlasti tožili čez to, da še se pri tovarnah v nedeljah ne počiva, kakor to zahteva božja in drž. postava. — Na Dolenjskem je veliko veselja, ker so v drž. zboru vzprejeli postavo o „dolenjski železnici.“ Ona se napravi iz Ljubljane skozi Novo mesto na Hrvaško in pa doli v Kočevje. — Pri mestnih volitvah v Gorici so propadli laški liberalci in tako pride v zastop tudi par slov. mož. — V Trstu tožijo čez drago meso, temu pa neki ni kriva visoka cena živine, ampak klavnica, ki jo ima neka „zadruga bogatašev“ v rokah. — Župan v Zagrebu, dr. Amruš uživa veliko zaupanje pri mestjanih pa tudi pri delalcih in to bode Khuen-Héderváryju bitko v oči ter si on sedaj ne upa več tako delati za Madjarijo, kakor bi to rad. — Odkar ni več Tisza na čelu ogerske vlade, postaja ondi, posebno v drž. zboru, vse bolj mirno in to daje upanja, da bode grof Szápáry, ker je vrl sin katol. cerkve, tudi zaveri odpravil, ki jih ima v Madjariji katol. cerkva, izlasti pri mešanih zakonih. — V Galiciji vrejuje vlada „črno vojsko,“ to se pravi, posebni podčastniki se razpostavijo po nekaterih krajih, da spisujejo vse može, ki jih veže postava pod „črno vojsko.“ Se ve: če bode te kedaj treba, treba je bode najprej na meji Rusije.

Vunanje države. V petek je bilo več nemških romarjev pri sv. Očetu v Rimu. Papež so jih posebno prijazno vzprejeli, češ, da veje sedaj bolji duh v Nemčiji za katol. cerkev. — Tudi v Italiji se čuti breme, ki ga nalaga večni strah pred vojsko in tam se čuti še tembolj, ker so ljudje revni in imajo že itak velike davke. — Sedaj je na Francoskem slava generala Boulangerja že popolnem na tléh in ima mož za se le še kaci 20 poslancev. General pa tudi ni zaslužil nikoli zaupanja. —

Angleška kraljica stoji že visoko v letih in naznanja se, da je vzbolela. — Knez Bismarck se še ne more privaditi miru in dela na to, da bi se kedaj še vrnil na čelo nemške vlade. To bode pa težko, ako dela mož, kakor se kaže sedaj, zoper mladega cesarja. — Nemška vlada dela z vso silo na to, da si ponemči poljsko ljudstvo v Poznanji in se dela s tem še, kakor da ne stori v tem nikomur krivice. — Vedno se množi govorica, da je bil bolgarski major Panica v službi Rusije pri zaroti zoper kneza. Sedaj se vrši obravnava zoper majorja in je skorej gotovo, da njega obsodijo na smrt, tovariše pa na dolgo ječo. — Nekaj časa sem se bližate Bolgarija in Srbija in bilo bi želeli, da se sprijaznite po polnem, kajti po pravem nimate vzroka za sovraštvo, pač pa za prijateljstvo. — Kaj je turski sultan izvedel, da je blizu celo svoje ministerstvo izpremenil skorej kar čez noč, o tem se veliko ugiblje, vendar pa ni misli na kako zaroto zoper njega. — O Abesiniji v Afriki je sedaj vse tiho, vendar še zavoljo tega ni tam vse v redu. Novi „neguš“ ali cesar Menelik še ima vedno nasprotovalcev. — V Dahomeji se polega hrup vojske in se tamošnji glavar pogaja s francoskim generalom o miru. — V Novem Yorku, glavnem mestu združenih držav v severni Ameriki, je zgorela tovarna šivalnih strojev, vrednih 2 milj. in 3500 delalcev je vsled tega brez služka. — Katol. škofje v Braziliji ugovarjajo republikanski vladi gledé na to, da leta ne prizna katol. vere za vero države.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Sedaj sem govoril že dovolj o šoli in domači hiši. Lahko bi še marsikaj povedal, pa saj nas to kar sem povedal, dovolj prepriča, da načelo, katero so postavili nekdanji pedagogi, namreč, da je družba za mladino vzgojevalna, ne obvelja več, vsaj ne povsod, kajti sedanje ljudstvo, oziroma družbe, kakoršnje nahajamo dandanes med delavci, so same slabo vzgojene, tako, da svoje potomce le pačijo, ne pa vzgojujejo.

Kdo je tedaj kriv popačenosti naše mladice? Na to vprašanje nečem odločno odgovoriti, rečem še samó, da nemarnjakov je bilo in nemarnjakov še bo.

Vem, da si mi, dragi čitatelj, že prav nevoljen, ker ti tako dolgo ne povem, kaj je z unim čudežem. Le malo še potrpi, takoj izveš vse.

Ko smo se od krčmarice, ki je čitateljem dobro znana, poslovili, peljali smo se še jedno uro do Otize. Prva hiša v Otizi pa je zopet

krčma. V kolarnico, ki je obrnjena proti cesti, takó, da konji, ki so vedno na cesti, že vedó, da se morajo tukaj vstaviti, postavili smo voz ter konjem položili v že pripravljene jaslí obed. Mi pa smo obstopili krčmarja ter ga vsi h krati prašali za uno hišo, kjer se je pred kratkim časom godil „čudež“. Krčmar, zelo vljuden mož, povprašal nas je najpoprej, kaj naj bi nam dotlej, da pridemo nazaj, za obed pripravil, potem pa nam je pokazal ono hišo. Sedaj nam je začelo srce prav utripati, kajti vsi smo bili neizrekljivo radovedni.

Ko smo skozi lesó na dvorišče prišli, obstopi nas cela kopa otrok. Prosili so nas za krajcarje. To je mene zelo osupnilo: takoj sem se opomnil božje poti „Majke Bistriške“, kamor sem hodil leta 1872. še kot mlad fant, in kjer so nas otroci ravno takó, kakor tukaj, za krajcarje prosili. Prišel nam je tudi gospodar na proti. Pozdravil nas je zelo ponižno ter vprašal, želimo-li videti ona mesta, kjer je pred kratkim izvirala rešnja kri.

„Kaj, ali sedaj ne izvira več?“ rekli smo vsi h krati.

„Ne“, reče gospodar, „ali ko bode se mesec zopet premladil, bode zopet izvirala“.

Na to smo se vsi pogledali. Po nekaterih je pokal smeh, po drugih pa se je razlival žolč. Naš tovariš, g. F. V., ki je imel največjo brado, začel je nas gospodarju predstavljati, da bi ga s tem malko postrašil, da se nam ne bi preveč lagal. Sebe je imenoval deželnega poglavarja, ne vem, katere dežele; mene „doktorja Pokveko“, svojega svaka, ki je takoj izvelkel od nekod nekaj papirja, pa najinega pisarja. Ostalih ni mogel več predstaviti, ker nam je gospodar že zbežal v hišo. Mi smo šli seveda, ne da bi ga vprašali, smemo, ali ne smemo, za njim. Ko smo prišli v hišo, prevrnil je gospodar že vse klopi in stole, po katerih se je kri, ki je bila iz tal in ogla pri peči brizgala, sesedla. Ponudil nam je tudi, da bi si odrezali vsak en kosček od pokrvavelega pohištva, kajti to stori baje vsak romar. In res so bili stoli in klopi že precej porezani. Tudi moji tovariši so začeli strgati po pohištvu. Jaz pa morda ne? O dà, celo stolovo nogo vzel sem seboj v spomin.

(Dalje prih.)

Smešnica 20 „Kaj“, vpraša krčmar Jar-nik čevljarja Sušnika, „kaj pa je bilo davi pri Vas, da je bilo toliko trušča?“ „Pri nas?“ zag-tegne čevljar, kakor bi se ne spomnil ničesar, „ne vem, kaj bi bilo. Moja žena je skledo raz-bila na moji glavi, druga pa ni bilo“.

Razne stvari.

(U č n i n a) Minister za uk in bogočastje je izdal uredbo gledé na šolnino v prvem razredu